

- d) Czy odwrotnie odmowa zatrudnienia na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE jest dopiero wtedy uzasadniona, gdyby osoba została zatrudniona w wieku, który przy przewidywanym przejściu na emeryturę prowadziłby do tego, że należałoby wypłacać świadczenie minimalne, chociaż nie zostałyby ono jeszcze wypracowane?
8. a) Czy w celu oceny przejścia na emeryturę zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2000/78/WE należy opierać się na ustanowionej ustawowo granicy wieku emerytalnego wiążącej się z poborem emerytury czy też na statystycznym średnim wieku przejścia na emeryturę określonej grupy urzędniczej lub zawodowej?
- b) W jakim rozmiarze należy w danym przypadku uwzględnić, że dla poszczególnych urzędników normalne przejście na emeryturę może zostać przesunięte o okres do 2 lat? Czy okoliczność ta prowadzi w odpowiednim zakresie do podniesienia górnej granicy wieku rekrutacji?
9. Czy przy obliczaniu minimalnego okresu służby w ramach art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE można uwzględnić szkolenie, które należy odbyć w pierwszej kolejności w ramach stosunku pracy urzędnika? Czy ma znaczenie w tym kontekście, czy okres szkolenia należy uwzględnić w pełnym zakresie przy uzyskaniu emerytury jako okres składkowy, czy też okres szkolenia należy wyłączyć z okresu, w odniesieniu do którego pracodawca może wymagać minimalnego okresu służby zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2000/78/WE?
10. Czy uregulowania zawarte w § 15 ust. 1 zdanie drugie i § 15 ust. 3 Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz są zgodne z art. 17 dyrektywy 2000/78/WE?

(¹) Dz.U. L 303, s. 16.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 12 marca 2008 r. w sprawie T-100/04, Massimo Giannini przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 maja 2008 r. przez Massimo Giannini'ego

(Sprawa C-231/08 P)

(2008/C 223/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Massimo Giannini (przedstawiciele: L. Levi i C. Ronzi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie T-100/04;
- w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, i tym samym,
  - stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu COM/A/9/01 o niewpisaniu wnoszącego odwołanie na listę rezerwową tego konkursu, która została podana do wiadomości wnoszącego odwołanie pismem z dnia 11 czerwca 2003 r., jak również w razie potrzeby, uchylenie decyzji odrzucającej wnioski o ponowne zbadanie wniesiony przez wnoszącego odwołanie, która została podana do wiadomości wnoszącego odwołanie pismem z dnia 8 lipca 2003 r. oraz uchylenie decyzji o odrzuceniu zażalenia wnoszącego odwołanie, która została podana do wiadomości wnoszącego odwołanie pismem z dnia 2 grudnia 2003 r.;
  - zasądzenie odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową, która została oszacowana w oparciu o, po pierwsze, różnicę między zasiłkiem dla bezrobotnych pobranym po wygaśnięciu umowy członka personelu tymczasowego a wynagrodzeniem urzędnika grupy funkcyjnej A 7/4 oraz, po drugie, po upływie okresu bezrobocia, o wysokość wynagrodzenia urzędnika grupy funkcyjnej A 7/5, oraz zadośćuczynienia za krzywdę, w kwocie oszacowanej na 1 euro;
  - obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów związanych z postępowaniem w pierwszej instancji i odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi istotnie trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu oraz, bardziej szczegółowo, prawa do rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie. Bowiern między wniesieniem sprawy do Sądu a wydaniem zaskarżonego wyroku upłynęły cztery lata. Tymczasem, zdaniem wnoszącego odwołanie, w niniejszej sprawie takiego czasu trwania postępowania nie uzasadnia żadna nadzwyczajna okoliczność. Akta niniejszej sprawy nie były ani szczególnie obszerne, ani skomplikowane z prawnego punktu widzenia, a postępowanie było dla wnoszącego odwołanie wyjątkowo istotne.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi następnie, że Sąd naruszył art. 4, 27 i 29 regulaminu pracowniczego oraz naruszył zarówno pojęcie interesu służby, jak i spoczywający na instytucjach wspólnotowych obowiązek zachowania należytej staranności wobec ich pracowników i urzędników. Według wnoszącego odwołanie Sąd utożsamiał w tym względzie podjęcie wspólnotowej służby publicznej, w drodze otwartego konkursu w celu stworzenia rezerwy dla późniejszego naboru, z kontynuacją kariery zawodowej osób, których naboru dokonano już w drodze mechanizmów przewidzianych w regulaminie pracowniczym, przeniesień i awansów.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi wreszcie naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadniania wyroków oraz zasad niedyskryminacji oraz poszanowania prawa do obrony, jak również przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych Sądowi w celu ich oceny. Ten ostatni zarzut dzieli się na trzy części.

W pierwszej części trzeciego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zarówno zasadę niedyskryminacji, jak również ciążący na nim obowiązek uzasadnienia oraz reguły postępowania dowodowego, uznając, że znajomość przez niektórych uczestników konkursu dokumentu, na którym opierał się egzamin pisemny, nie stanowiła naruszenia zasady niedyskryminacji i nie obliżując drugiej strony postępowania do przedstawienia konkretnych dowodów na brak dyskryminacji związanej z tą okolicznością.

W drugiej części tego samego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasady niedyskryminacji i przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych Sądowi w celu ich oceny w zakresie, w którym Sąd uznał, że skład komisji konkursowej był wystarczająco stabilny, aby zapewnić porównanie i obiektywną ocenę kandydatów, podczas gdy akta sprawy, przeciwnie, wskazywały na brak wystarczającej stabilności składu tej komisji konkursowej oraz że druga strona postępowania nie przekazała Sądowi wielu zasadniczych informacji dotyczących okoliczności faktycznych.

Wreszcie w trzeciej części tego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi kolejne naruszenie zasady niedyskryminacji oraz reguły postępowania dowodowego, jak również naruszenie prawa do obrony związane z opinią Sądu co do bezstronności członków komisji konkursowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Ried im Innkreis (Austria) w dniu 2 czerwca 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Rolandowi Langerowi

(Sprawa C-235/08)

(2008/C 223/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Ried im Innkreis

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Roland Langer

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 43 WE (Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w brzmieniu z dnia 2 października 1997 r., ostatnio zmienionego traktatem o przystąpieniu Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2005 r., Dz.U. L 157, s. 11) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa, zgodnie z którym gry losowe w kasynach mogą być organizowane wyłącznie przez spółki w formie spółek akcyjnych z siedzibą na terytorium danego państwa członkowskiego i w ten sposób wymaga utworzenia lub nabycia spółki kapitałowej mającej siedzibę w tym państwie członkowskim?
2. Czy art. 43 WE i art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że zakazują one krajowego monopolu w zakresie określonych gier losowych, takich jak na przykład gry losowe w kasynach, jeżeli dane państwo członkowskie nie prowadzi spójnej i systematycznej polityki dotyczącej ograniczenia gier losowych, ponieważ organizatorzy będący posiadaczami koncesji krajowych zachęcają do udziału w grach losowych — takich jak państwowe zakłady sportowe i gry liczbowe — i prowadzą w tym zakresie działania reklamowe (telewizja, gazety, czasopisma), przy czym reklama polega nawet na tym, że na krótko przed losowaniem w zamian za kupon zakładu oferowana jest wypłata gotówki [„TOI TOI TOI — Glaub’ ans Glück” („trzymamy kciuki — uwierz w szczęście”)]?
3. Czy art. 43 WE i art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa, zgodnie z którym wszystkie przewidziane w krajowym prawie dotyczącym gier losowych koncesje na prowadzenie gier losowych i kasyn są udzielane na okres 15 lat, na podstawie przepisu, który wyłącza z przetargu (niepochodzących z danego państwa członkowskiego) konkurentów z obszaru Wspólnoty?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 4 czerwca 2008 r. — Swiss Re Germany Holding GmbH przeciwko Finanzamt München für Körperschaften

(Sprawa C-242/08)

(2008/C 223/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof